

та ділової активності самих державних службовців. Однією з складових удосконалення роботи останніх є процедура оцінювання результатів службової діяльності.

Список використаних джерел

1. Біла Л. Р. Деякі питання оцінки діяльності державних службовців // Наукові праці ОНЮА. – 2003. – № 2. – С. 71- 79.
2. Загальний порядок проведення щорічної оцінки виконання державними службовцями покладених на них обов'язків і завдань: Затверджено Наказом Головного управління державної служби України // Офіційний вісник України. – 2003. – № 48. – ст. 2546
3. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. // Відомості Верховної Ради України. 2016. № 4. Ст. 43.
4. Українсько-канадський проєкт «Реформа управління персоналом на державній службі» [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://www.ucs-hrm.org.ua/elektronna-biblioteka>

ЖУРБА М. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри адміністративного та фінансового права

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

Історія фізичної культури і спорту налічує тисячоліття. Це свідчить про важливість і значення фізичної культури в житті суспільства.

Для розвинених держав характерним є підхід, відповідно до якого фізична культура розглядається як частина загальної культури, як сукупність досягнень суспільства у створенні і використанні спеціальних засобів вдосконалення фізичного стану людей. Рівень розвитку фізичної культури і спорту корелюються в основному не тільки з високими спортивними досягненнями, а з показниками рівня здоров'я населення, з проникнення фізичного виховання у повсякденне життя людей.

Спорт є органічною частиною фізичної культури, особливою сферою виявлення та уціфкованого порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, технічної, інтелектуальної та іншої підготовки шляхом змагальної діяльності (ст. 1 ЗУ «Про фізичну культуру і спорт») [1].

Дослідники проблематики нормативно-правового забезпечення управління у галузі фізичної культури і спорту зазначають, що держава регулює відносини у сфері фізичної культури і спорту шляхом формування державної політики в цій сфері, створення відповідних державних органів, фінансового, матеріально-технічного, кадрового,

інформаційного, нормативно-правового та іншого забезпечення розвитку фізичної культури і спорту, а також визнання широкого самодіяльного статусу фізкультурно-спортивного руху в Україні і комплексної взаємодії державних органів з громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості. Держава визнає і всебічно підтримує олімпійський рух в Україні, діяльність всеукраїнських фізкультурно-спортивних товариств, національних спортивних федерацій, інших громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості [2, с. 302].

Державна політика України у сфері фізичної культури і спорту повинна базуватися на:

- залученні громадян до занять фізичною культурою і спортом;
- врахуванні інтересів громадян при розробці та реалізації державних і місцевих програм розвитку фізичної культури і спорту;
- підтримці фізичної культури і спорту;
- взаємодії державних органів з органами місцевого самоврядування та недержавними організаціями.

На думку багатьох науковців, позицію яких поділяємо, провідна роль у реалізації державної політики щодо розвитку фізичної культури та спорту, забезпеченні основ соціальної та гуманітарної безпеки держави засобами галузі належить регіональному рівню управління, якому не приділяється належної уваги [3].

Створення дієвого механізму управління фізичною культурою і спортом вимагає не тільки декларативного проголошення відповідних засад, але й належного фінансування відповідної галузі. Це дуже важливо для розвитку здорової і соціально активної нації.

Основою нормативно-правового регулювання державного управління фізичною культурою і спортом в Україні є: Конституція України, яка ст. 49 закріплює за державою обов'язок дбати про розвиток фізичної культури і спорту; ЗУ «Про фізичну культуру і спорт» 1993 р. та «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні» 2000 р.; Концепція Загальнодержавної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на 2012–2016 рр. (2011 р.); інші нормативно-правові акти, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Як уявляється, відсутність єдиного концептуального нормативно-правового акта, для якого здатна врегулювати різні аспекти спортивних правовідносин, суттєво укладіло розвиток досліджуваної галузі.

Читач редакція ЗУ «Про фізичну культуру і спорт» не містять визначення «галузь фізичної культури і спорту». Аналіз законопроектних робіт з удосконалення цього закону свідчить про те, що і в них не міститься такої дефініції, що є недоліком і потребує доопрацювання.

Для вирішення цієї проблеми необхідно звернутися до доктринальних досліджень, де це питання активно обговорюється. У науковій

літературі міститься значна кількість визначень понять фізичної культури і спорту. Найбільш вдалим є наступне визначення: «Сфера фізичної культури і спорту — це упорядкована сукупність органів державної влади та місцевого самоврядування, організацій, закладів та громадян, що здійснюють діяльність в інтересах розвитку фізичної культури і спорту, та суспільні відносини між ними.

Створення дієвого механізму управління фізичною культурою і спортом вимагає удосконалення правового забезпечення. Законопроектна робота у цій сфері діяльності повинна базуватися на відповідних теоретичних напрацюваннях. Це є важливим для розвитку здорової і соціально активної нації.

Список використаних джерел

1. Про фізичну культуру і спорт : Закон України від 24 грудня 1993 р. № 3809-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
2. Кононевич В. К. Формування організаційно-правових засад державного управління фізичною культурою і спортом / В. К. Кононевич // Теорія і практика державного управління. 2012. Вип. 4. С. 301–306.
3. Шевчук І. В. Методологічні аспекти державного управління фізичною культурою і спортом на регіональному рівні / І. В. Шевчук // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Управління. 2014. Вип. 3. С. 243–251.

ТУРСЬКА В. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри адміністративного і фінансового права права, аспірант

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ДОСЛІДІВ НАД ТВАРИНАМИ

Відповідно до статей 31, 31–1 Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження» затвердження переліку наукових установ, які мають право проводити досліді на тваринах, установлення порядку проведення наукових дослідів, експериментів на тваринах, затвердження альтернативних методів та об'єктів для отримання наукових даних та здійснення контролю за дотриманням вимог законодавства під час проведення наукових експериментів покладається на Міністерство освіти та науки України [1].

Положенням про Міністерство освіти та науки зазначається (пп.41, 42 ст.4), що одним із завдань, покладених на зазначений орган є установлення порядку проведення наукових дослідів, експериментів на